

Έχεις τα εξής διαθέσιμα μεγέθη:

24 Ώρες, 40 λίτρα καυσίμου, επί πλέον 70 €.

Ερώτημα:

Πως τα αξιοποιείς καλύτερα;

Συμπληρωματικές πληροφορίες: Τέλη Ιουνίου με την θερμοκρασία στο λεκανοπέδιο, να σκαρφαλώνει δυο - τρεις μονάδες πάνω από τους 30 βαθμούς, την ώρα να πλησιάζει την πέμπτη απογευματινή και ένα

Punto

Abarth

, καθαρό, πλήρες καυσίμων στην αναμονή.

Τι κάνεις;

Αρχίζω με τα λογιστικά. Αναχώρηση από Δουκίσσης Πλακεντίας. Αττική οδός, διόδια Ελευσίνας, Ισθμός, διασταύρωση Ξυλόκαστρου, 122 χιλιόμετρα σε μια ώρα δύο λεπτά με 8 λίτρα/100 χλμ. και τη στιγμή που αφήνω πίσω την Εθνική το θερμόμετρο γράφει 31,5.

Συνεχίζω αλλιώς. Ο δρόμος αδειάζει, τα πρανή του πρασινίζουν και τραβιούνται εκτός εστίασης καθώς χειριστήρια και ποδωστήρια εργάζονται υπερωρίες.

Η ψυχή συγκινείται, μάλλον το ίδιο μονοπάτι ακολουθεί και το Abarth, αν συμπεράνω από τις λυγμούς των ελαστικών του. Από τη Ρίζα, η διαδρομή γίνεται ακόμα πιο ενδιαφέρουσα, ενώ εντύπωση προκαλεί το πλήθος των διαφημιστικών που πλαισιώνουν το δρόμο.

Ξενώνες, εστιατόρια, τοπικά προϊόντα προσπαθούν να βρουν το χώρο τους, υποδηλώνοντας την στενή πια οικονομική σχέση της ευρύτερης περιοχής από την τουριστική κίνηση.

Στις Καρυές, οι ολότελα εκτός εποχής παπαρούνες, κλέβουν λίγη από την προσοχή και στο διάσελο πάνω στην κλειστή αριστερή που οδηγεί στο Φενεό ένα πλήθος από όμορφα βοοειδή έχει εις μάτην βαλθεί να ελαττώσει τη πλούσια χλωρίδα, ρουθουνίζοντας από ικανοποίηση. Ο κατηφορικός δρόμος προς τον διαβόητο από τα παλιά, καλά και ωσαύτως αληθινά «Ακρόπολις» Φενεό, παραμένει αν και ασφάλτινος πλέον εξαιρετικά κατανοκτικός οδηγικά. Από τότε ('72) που ο Hakan Lindberg, έσπαγε το σερί των A110 στον εθνικό μας αγώνα, καθώς ταυτόχρονα γινόταν ο πρώτος οδηγός που κέρδιζε με

Fiat

(και τι

Fiat

! 124

Spyder

), αλλά και από τότε που κέρδισε το επόμενο

Fiat

, το '78 (131

Abarth

) με τον

W

.

Rohrl

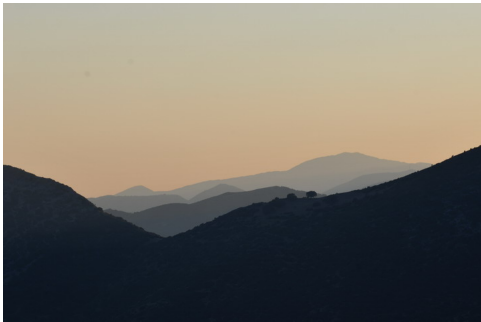
στα πηδάλια, έχουν αλλάξει πολλά. Δηλαδή όλα.

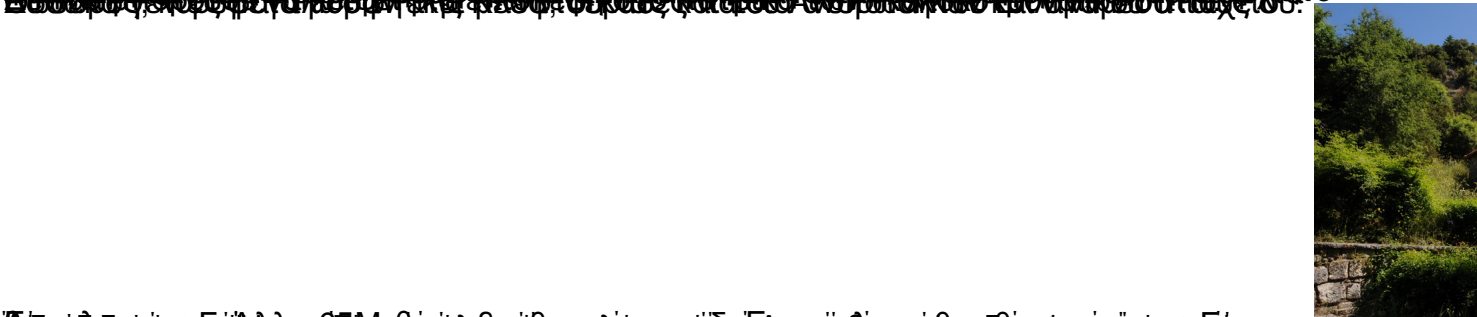
Κι αν λέμε αυτά για τον Φενεό, τι να πούμε για το επόμενο κομμάτι;

«πετώντας χαμηλά σε Λιδωρίκα και Κισσάβους και στην ανάβαση για τα Λυκούρια, που οι άνθρωποι ανά τον κόσμο πιστεύουν ότι υπάρχου σε ράλλυ μόνον όταν τα βλέπουν» σημείωνε ο Τάκης Πιρπιρής το '72 για τα Λυκούρια.

Ακόμα και σήμερα λοιπόν, με ασφαλτό, η ανάβαση από το υψίπεδο του Φενεού προς το διάσελο, ψηλά, ανάμεσα στα έλατα που σε βγάζει μπροστά στο απίθανο σκηνικό των δυτικών βουνοκορφών της Πελοποννήσου σε ξεμυαλίζει.

Η φωτογραφία είναι από το βιβλίο 'Οι δρόμοι της Ελλάδας' του Γιώργου Καρανίκα, εκδόσεις Πατάκης, 2011. Η φωτογραφία είναι από το βιβλίο 'Οι δρόμοι της Ελλάδας' του Γιώργου Καρανίκα, εκδόσεις Πατάκης, 2011.

Η φωτογραφία είναι από το βιβλίο 'Οι δρόμοι της Ελλάδας' του Γιώργου Καρανίκα, εκδόσεις Πατάκης, 2011. Η φωτογραφία είναι από το βιβλίο 'Οι δρόμοι της Ελλάδας' του Γιώργου Καρανίκα, εκδόσεις Πατάκης, 2011.

Δημοσιεύτηκε και στο περιοδικό Car & Driver τ. 259. Ιούλιος 2011.